

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА

Правові горизонти

Legal horizons

ВИПУСК 26 (39)

Суми – 2021

DOI: <http://www.doi.org/10.21272/legalhorizons.2021.i26.p86>

РОЛЬ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЯК СУБ'ЄКТІВ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

*Мельник Вадим Іванович,
докторант кафедри адміністративного,
господарського права та фінансово-економічної безпеки,
Навчально-науковий інститут права,
Сумський державний університет*

Стаття присвячується питанню ролі органів виконавчої влади як суб'єктів системи економічної безпеки України. Акцентується увага на важливості ефективної управлінської діяльності як однієї з базових передумов для належного функціонування різних галузей економічного сектору. Наголошується, що така діяльність має вагомим стратегічне значення у питаннях забезпечення стійкості національної економіки та сприяння необхідного розвитку останньої.

Робиться спроба довести, що важлива роль, зважаючи на їх мету, завдання, функції та конституційно закріплене призначення відводиться органам виконавчої влади щодо сприяння належному функціонуванню національної економічної системи. Відмічається, що серед всіх інших органів державної влади вказані суб'єкти відіграють, безспірно, значиму роль у цьому процесі та займають своє особливе місце в існуючому державному механізмі.

Звертається увага на питаннях поняття, а також визначенні структури адміністративно-правового статусу аналізованих суб'єктів. Визначається й характеризуються мета, завдання та функції органів виконавчої влади як суб'єктів системи економічної безпеки України. Окреслюється компетенція вказаних структур у цьому напрямі наукового дослідження, виділяються ключові повноваження органів виконавчої влади саме як суб'єктів вітчизняної системи економічної безпеки.

Відмічається, що вагомим значення відводиться розвитку спільної, узгодженої діяльності органів виконавчої влади, зважаючи на складність та багатогранність національної економіки. Наголошується, та робиться спроба довести що посилення зовнішнього та внутрішнього співробітництва є ваговою передумовою для дієвого захисту економічної складової. Вказується, що особливо важливим це є в умовах активного перебігу глобалізаційних процесів, у тому числі й тих, що стосуються економічної сфери. Зазначається, що подібна практика має місце і більшості країни ЄС та демонструє позитивну статистику від цієї діяльності.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, безпека, органи виконавчої влади, система, статус, суб'єкти.

Melnik V. I. The role of executive bodies as subjects of the economic security system of Ukraine.

The article is devoted to the role of executive bodies as subjects of the economic security system of Ukraine. Attention is drawn to the importance of effective administrative activity as one of the basic preconditions for the proper functioning of various branches of the economic sector. It is noted that such activity is of great strategic importance in the issues of ensuring the stability of the national economy and facilitating the necessary development of the latter.

An attempt is made to prove that an important role, given their goals, objectives, functions and constitutionally established appointments, is assigned to the executive authorities to facilitate the proper functioning of the national economic system. It has been noted that, among all other bodies of State power, entities have undoubtedly played a significant role in this process and have a special place in the existing State machinery.

Attention is drawn to the issues of the concept, as well as to the definition of the structure of the administrative and legal status of the subjects in question. The purpose, tasks and functions of executive bodies as subjects of the system of economic security of Ukraine are defined and characterized. Competence of the said structures in this direction of scientific research is determined, key powers of executive authorities as subjects of the national system of economic security are singled out.

It is noted that great importance is given to development of general and coordinated activity of executive authorities, taking into account complexity and multifaceted nature of national economy. It has been noted and an attempt has been made to prove that strengthening external and internal cooperation is a weighty prerequisite for the effective protection of the economic component. It is pointed out that this is especially important in the context of active globalization processes, including those related to the economic sphere. It is noted that such practice also takes place in most EU countries and shows positive statistics from this activity.

Keywords: administrative and legal status, security, executive authorities, system, status, subjects.

Вступ. Забезпечення належної організації та функціонування системи економічної безпеки України є завданням більшості публічних інституцій кожна з яких у межах власної компетенції вживає відповідні заходи для досягнення поставленої мети. Не виникає сумніву, що реальний дієвий систематичний захист національної економіки є можливим лише завдяки спільній діяльності всіх її суб'єктів, які представляють різні гілки державної влади. Вказане обумовлено тим спектром завдань, функцій та компетенції кожного відносно економічної безпекової сфери, які провадяться відповідними державними інституціями.

Постановка проблеми. Серед таких груп суб'єктів, зважаючи на коло завдань, функцій та виключну компетенцію в аналізованій сфері своє вагоме місце займають органи виконавчої влади. Усвідомлюючи ту суттєву обставину, що мова йде про найчисельнішу групу цих структур, а також складність, порівняно з представниками інших гілок, у досягненні позитивних результатів за певними напрямками роботи вони потребують особливої уваги. Важливим є також завдання виокремлення зі значного переліку суб'єктів тих, від діяльності яких реально залежить певна галузь чи ланка вітчизняного економічного сектору у перспективі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різні аспекти цієї проблематики вивчались такими науковцями, як І. Л. Бачило [3], О. С. Дніпров [4], З. А. Духновська [1], Р. А. Колишко [2], Н. Мусієнко [5] й інші. У той же час, зважаючи на зміни в чинному адміністративному-правовому забезпеченні цього суб'єкта вказане питання залишається актуальним і вимагає уваги.

Постановка завдання. З'ясувати роль органів виконавчої влади як суб'єктів системи економічної безпеки України та визначити ключових із їх числа.

Виклад основного матеріалу. З поміж

пропонованого переліку суб'єктів системи економічної безпеки України не можливо оминати увагою Кабінет Міністрів України та деякі інші органи виконавчої влади, усвідомлюючи спектр їх завдань та функцій у цьому процесі, кількісного складу та ролі в сучасній державі. У системі органів державної влади нарівні з законодавчою та судовою гілками виконавча доповнює державний механізм врегулювання суспільних відносин забезпечуючи його повноцінність та дієвість.

Такі суб'єкти, на переконання З. А. Духновської, являють собою самостійну і незалежну гілку державної влади, має універсальний, предметний і організуючий характер, виражену системою державних органів виконавчої влади, наділених державно-владними повноваженнями, головне призначення якої полягає у виконанні законів і їх реалізації певними методами, передбаченими законодавством, а також вирішенні інших завдань: 1) забезпечення економічного розвитку держави та регулювання національної економіки; 2) реалізація конституційно-правових норм, що визначають розвиток державних інститутів; 3) забезпечення основних прав і свобод людини; 4) виконання міжнародно-правових зобов'язань держави; 5) реалізація державної політики з питань оборони і безпеки держави [1, с. 8]. Р. А. Колишко також акцентує увагу на тому, що це самостійна гілка публічної державної влади, яка має організуючий, універсальний, загальний, динамічний характер і представлена системою органів, покликаних виконувати функції держави переважно у формі правозастосування [2, с. 6]. І. Л. Бачило пропонує її репрезентувати як систему органів, які здійснюють державне управління справами суспільства, забезпечуючи його розвиток на основі законодавства та самостійної реалізації державно-владних повноважень виконавчо-розпорядчого характеру [3, с. 31]. О. С. Дніпров вважає за

доцільним розглядати її як інститут державної влади, який складається із сукупності державних органів, що здійснюють владно-політичні та владно-управлінські функції у визначеній законодавством сфері [4, с. 48, 110]. Такі суб'єкти діють у відповідності до нормативно регламентованих приписів практично реалізують відповідні функції держави.

Погоджуємося з думкою, що система органів виконавчої влади є найчисленніша і найрозгалуженіша сукупність установ, на яку покладається широке коло проблемних питань комплексне вирішення яких є прерогативою одного чи декількох суб'єктів. Вони, закономірно, є провідними владними інституціями за результатами роботи яких буде наочно продемонстровано дієвість тих чи інших заходів у відповідних сферах впливу. Це стосується й питання забезпечення належного функціонування вітчизняної системи економічної безпеки, яка, зважаючи на власну багатогранність, очікувано суттєво залежить від діяльності цих суб'єктів. Як одне із багаточисленних свідчень цього бачення можна привести діяльність відповідних органів Державної митної служби України. Відсутність очікуваних надходжень до відповідного бюджету [5] призводить до появи ряду ризиків, що, у певній мірі, може стосуватися й економічної сфери. З огляду на це, ефективна систематична робота будь-якого суб'єкта виконавчої влади має суттєве значення й для певних економічних секторів, адже такого роду дисбаланси, зумовлюють необхідність перегляду існуючих бюджетних планів, стратегій, що призводить до недоотримання прогнозованих коштів в інших галузях.

Це також свідчить про неабияку важливу роль останніх у питаннях із забезпечення організації та функціонування системи економічної безпеки України. Вказане мотивується й тим, що безпосередня реалізація більшості напрямів державного регулювання в аналізованій сфері здійснюється завдяки роботі вказаної групи суб'єктів.

Іншим важливим аспектом у рамках цього дослідження, безумовно, є проблематика виокремлення ключових із їх числа від результатів роботи яких дійсно залежать ті чи інші галузі або ланки національної економічної системи. Усвідомлюючи спектр загроз національній економіці, особливості організації аналізованої системи до їх переліку варто включити такі органи:

1. Кабінет Міністрів України. Відповідно до ст. 113 Конституції України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [6] Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади [7]. Вочевидь, цій владній структурі буде відводиться

чільне місце серед органів виконавчої влади – суб'єктів системи економічної безпеки України.

Завданнями досліджуваного органу, в аспекті забезпечення організації та функціонування національної системи економічної безпеки варто визнати: 1) забезпечення економічної самостійності України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання законодавства; 2) забезпечення реалізації стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства України в Європейському Союзі; 3) забезпечення проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; 4) розробка і здійснення загальнодержавних програм економічного розвитку України; 5) забезпечення рівних умови розвитку всіх форм власності; 6) здійснення управління об'єктами державної власності відповідно до закону; 7) розробка проекту закону про Державний бюджет України і забезпечення виконання затвердженого Верховною Радою України Державного бюджету України, подача Верховній Раді України звіту про його виконання; 8) здійснення заходів щодо забезпечення національної безпеки України, боротьби зі злочинністю; 9) організація і забезпечення здійснення зовнішньоекономічної діяльності України, митної справи; 10) здійснення інших повноважень, визначених законодавством [6; 7].

2. Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України. Відповідно до Положення про Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України від 20.08.2014 р. № 459 [8] до основних завдань вказаного органу, як суб'єкта аналізованої системи, вбачаємо за доцільне відносити забезпечення формування та реалізації державної політики економічного розвитку і торгівлі, промислової політики, державної інвестиційної політики, державної зовнішньоекономічної політики, управління об'єктами державної власності, реалізації майна (майнових прав, інших активів) або прав на нього на конкурентних засадах у формі аукціонів, в тому числі електронних аукціонів, та здійснення контролю за її реалізацією, розвитку підприємництва, державно-приватного партнерства, інтелектуальної власності, інноваційної діяльності в реальному секторі економіки, державних та публічних закупівель [8].

3. Міністерство фінансів України. Щодо захисту економіки, то своя особлива роль серед органів виконавчої влади як суб'єктів вітчизняної системи економічної безпеки відводиться Міністерству фінансів України. Це, зумовлено такими чинниками, як спектр завдань та функцій структури, а також доцільно звернути увагу на

кількість підпорядкованих органів – суб'єктів досліджуваної системи (Державна митна служба України, Державна податкова служба України, Державна регуляторна служба України та ін.).

У відповідності до Положення про Міністерство фінансів України від 20.08.2014 р. № 375 [9]. Цей суб'єкт є головним у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову, бюджетну та боргову політику, державну політику у сфері міжбюджетних відносин та місцевих бюджетів, державну політику у сфері державного пробірничого контролю, бухгалтерського обліку та аудиту, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері контролю за дотриманням бюджетного законодавства, державного фінансового контролю, державного внутрішнього фінансового контролю, казначейського обслуговування бюджетних коштів, коштів клієнтів відповідно до законодавства, запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, забезпечує формування державної політики у сфері організації та контролю за виготовленням цінних паперів, документів суворої звітності та забезпечує формування та реалізацію єдиної державної податкової, митної політики, державної політики з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування податкового та митного законодавства, державної політики у сфері контролю за трансфертним ціноутворенням тощо [9].

4. Державна аудиторська служба. Відповідно до п. 1 Положення про Державну аудиторську службу України, затвердженого постановою КМУ від 03.02.2016 р. № 43 [10] Держаудитслужба є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України та який забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері державного фінансового контролю. Вказаний орган є провідною вітчизняною інституцією з питань практичного втілення заходів державного фінансового контролю для протидії зловживанням із боку господарюючих суб'єктів.

5. Державна митна служба України. Досліджуючи це питання складно залишити поза увагою вказаних суб'єкт, усвідомлюючи широку сферу впливу останнього. Згідно п. 3 Положення про Державну митну службу України, затвердженого постановою КМУ від 06.03.2019 р. № 227 [11] завданнями вказаного суб'єкту є: 1)

забезпечення реалізації державної митної політики, зокрема забезпечення митної безпеки та захисту митних інтересів України і створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, збереження належного балансу між митним контролем і спрощенням законної торгівлі; 2) забезпечення реалізації державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування законодавства з питань державної митної справи, запобігання та протидії контрабанді, боротьби з порушеннями митних правил; 3) внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної митної політики на розгляд Міністра фінансів [11].

6. Державна податкова служба України. З поміж суб'єктів системи економічної безпеки держави своє чільне місце займає й Державна податкова служба України, сфера впливу якої поширюється на широке коло правовідносин. Зважаючи на роль та призначення цієї установи припускаємо, що систематичне виконання більшості її завдань справляє помітний вплив на економічну складову державної безпеки, шляхом реалізації державної податкової політики.

7. Державна фіскальна служба України. Необхідність подальшої діяльності вказаного суб'єкта, як одного з органів виконавчої влади зумовлено потребою сприяння реалізації завдань та функцій підрозділів податкової міліції, яка до завершення здійснення заходів з утворення органу, на який покладатиметься обов'язок забезпечення запобігання, виявлення, припинення, розслідування та розкриття кримінальних правопорушень, об'єктом яких є фінансові інтереси держави та/або місцевого самоврядування, що будуть віднесені до його підслідності, діятиме у структурі аналізованої установи.

8. Агентство з управління державним боргом України (Боргове агенство). Існування та діяльність вказаного суб'єкта, виправдано, зумовлено усвідомленням назрілої потреби ефективного, законодавчо регламентованого управління державними борговими зобов'язаннями. Основними завданнями Боргового агентства визнаються: 1) реалізація державної бюджетної політики у сфері управління державним боргом та гарантованим державою боргом; 2) внесення на розгляд Міністра фінансів пропозицій щодо формування державної бюджетної політики у сфері управління державним боргом та гарантованим державою боргом [12]. Успішне виконання таких завдань послабить ряд негативних тенденцій в економічній сфері. Також, паралельно, сприятиме формуванню та утвердженню стійкого образу України як надійного позичальника.

9. Державна казначейська служба України

(Казначейство). Відповідно до Положення про Державну казначейську службу України від 15.04.2015 р. № 215 [13] зазначений суб'єкт є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який реалізує державну політику у сферах казначейського обслуговування бюджетних коштів, бухгалтерського обліку виконання бюджетів [13]. Цей орган також впливає на становище економічного сектору, що зумовлено тими завданнями, які покладаються на устанovu. Так, відповідно до п. 3 згаданого положення завданнями Казначейства є: 1) реалізація державної політики у сферах казначейського обслуговування бюджетних коштів, бухгалтерського обліку виконання бюджетів; 2) внесення на розгляд Міністра фінансів пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у зазначених сферах [13].

10. Державна служба фінансового моніторингу України. Згідно п. 1 Положення про Державну службу фінансового моніторингу України від 29.07.2015 р. № 537 [14] вона є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення [14].

11. Державна регуляторна служба України. З огляду на широкий спектр загроз для системи економічної безпеки України слід також виділити й Державну регуляторну службу України до пропонованого переліку. Відповідно до п. 1 Положення про Державну регуляторну службу України від 24.12.2014 р. № 724 [15] вказаний суб'єкт є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України і який реалізує державну регуляторну політику, політику з питань нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності та дерегуляції господарської діяльності [15]. Завданнями цього органу є: 1) реалізація державної регуляторної політики, політики з питань нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності; 2) координація дій органів виконавчої влади, інститутів громадянського суспільства і підприємництва з питань дерегуляції господарської діяльності [15].

12. Національне агентство України з питань

виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів. Відповідно до ст. 2 ЗУ «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» від 10.11.2015 р. № 772-VIII [16] вказаний суб'єкт є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері виявлення та розшуку активів, на які може бути накладено арешт у кримінальному провадженні чи у справі про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави, та/або з управління активами, на які накладено арешт у кримінальному провадженні чи у справі про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави або які конфісковано у кримінальному провадженні чи стягнуто за рішенням суду в дохід держави внаслідок визнання їх необґрунтованими [16].

13. Національне агентство з питань запобігання корупції. Згідно ч. 1 ст. 4 ЗУ «Про запобігання корупції», від 14.10.2014 р. № 1700-VII [17] воно визнається центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику [17]. Зважаючи на встановлену залежність стану окремих секторів національної економіки від багатьох корупційних діянь його ефективна робота позитивно впливатиме на економічний сектор. Варто відмітити, що діяльність органу націлена й на корупційні правопорушення, вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування та становлять загрозу національній безпеці, адже саме від цієї групи правопорушень зазнається суттєвий негативний тиск на економіку.

14. Антимонопольний комітет України. Чільне місце в такій системі, виходячи зі свого призначення та сфери впливу, займає Антимонопольний комітет України. Ст. 1 ЗУ «Антимонопольний комітет України» від 26.11.1993 р. № 3659-XII [18] передбачено, що він є державним органом із спеціальним статусом, метою діяльності якого є забезпечення державного захисту конкуренції у підприємницькій діяльності та у сфері публічних закупівель [18]. Запобігання монополізації всіх секторів ринку – одне із завдань держави, задля захисту прав громадян, а також стимулювання економічного розвитку. Зловживання під час концентрації чи узгоджених дій суб'єктів господарювання несуть загрозу економічному сектору та, виправдано, потребують дієвого й оперативного державного втручання.

15. Фонд державного майна України. Думка про

віднесення вказаного органу до суб'єктів національної системи економічної безпеки мотивується тим, що згідно ст. 1 ЗУ «Про Фонд державного майна України» від 09.12.2011 р. № 4107-VI [19] він є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, що реалізує державну політику у сфері приватизації, оренди, використання та відчуження державного майна, управління об'єктами державної власності, у тому числі корпоративними правами держави щодо об'єктів державної власності, що належать до сфери його управління, а також у сфері державного регулювання оцінки майна, майнових прав та професійної оціночної діяльності [19].

16. Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку (НКЦПФР). У відповідності до п. 1 Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку від 03.11.2011 р. № 1063/2011 [20] вона є державним колегіальним органом, підпорядкованим Президенту України, підзвітним Верховній Раді України та здійснює регулювання ринку цінних паперів [20]. Основними завданнями структури визнаються: 1) формування та забезпечення реалізації єдиної державної політики щодо розвитку і функціонування ринку цінних паперів та похідних (деривативів) в Україні, сприяння адаптації національного ринку цінних паперів до міжнародних стандартів; 2) координація діяльності державних органів з питань функціонування в Україні ринку цінних паперів та похідних (деривативів); 3) здійснення державного регулювання та контролю за емісією і обігом цінних паперів та похідних (деривативів) на території України; 4) захист прав інвесторів шляхом здійснення заходів щодо запобігання і припинення порушень законодавства на ринку цінних паперів та законодавства про акціонерні товариства, застосування санкцій за порушення законодавства у межах своїх повноважень; 5) сприяння розвитку ринку цінних паперів та

похідних (деривативів); 6) та багато інших [20].

17. Місцеві державні адміністрації. Особливе значення як суб'єкти системи економічної безпеки України мають й місцеві державні адміністрації. Такі структури, будучи органами виконавчої влади, діють у межах відповідного адміністративно-територіального округу та реалізують свої повноваження, надані державою, а також делеговані відповідними радами.

Безумовно, до переліку їхніх завдань відносяться й ті, що мають відношення до забезпечення функціонування системи економічної безпеки України. Вважаємо, що такими слід визнати забезпечення: 1) виконання Конституції, законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, інших органів виконавчої влади вищого рівня; 2) виконання державних і регіональних програм соціально-економічного розвитку; 3) підготовку та схвалення прогнозів відповідних бюджетів, підготовку та виконання відповідних бюджетів; 4) звітів про виконання відповідних бюджетів та програм; 5) реалізації інших наданих державою, а також делегованих відповідними радами повноважень [21].

Висновки. Серед суб'єктів державного механізму впливу на поведінку учасників економічних відносин, зважаючи на завдання, функції та компетенцію останніх, важливе місце відводиться органам виконавчої влади. Мова йде про найчисельнішу групу цих структур, які практично реалізують широкий спектр напрямів діяльності в аналізованій сфері. Кожен із таких суб'єктів, у рамках власних повноважень, вживає заходи націлені на забезпечення своєчасної та дієвої організації й функціонування системи економічної безпеки України. Вочевидь, що реалізація цих заходів по кожному напрямі має вагоме значення для результативного досягнення окресленої мети.

Література:

1. Духновская З. А. Исполнительная власть в Российской Федерации и федеративных государствах Европы: конституционно-правовое исследование : автореф. ... дисс. канд. юрид. наук : 12.00.02. Москва, 2012. 26 с.
2. Колишко Р. А. Децентрализація публічної влади в унітарній країні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Київ, 2003. 16 с.
3. Бачило И. Л. Исполнительная власть в Российской Федерации. Проблемы развития. М. : Юристъ, 1998. С. 31.
4. Дніпров О. С. Парадигма виконавчої влади в Україні: адміністративно-правовий аспект : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Львів, 2019. 498 с.

5. Мусієнко Н. «Коронавірусні ненадходження» до бюджету. Як можуть скоротитися податкові надходження до державного бюджету через коронавірус? Економічна правда, 2020. URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2020/03/30/658671/>.
6. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show>.
7. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text>.
8. Положення про Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України : Постанова Кабінету Міністрів України від 20.08.2014 р. № 459. URL: <https://data.rada.gov.ua/laws/show/459-2014-п#Text>.
9. Положення про Міністерство фінансів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 20.08.2014 р. № 375. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/375-2014-%D0%BF#Text>.
10. Положення про Державну аудиторську службу України : Постанова Кабінету Міністрів України від 03.02.2016 р. № 43. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/43-2016-%D0%BF#Text>.
11. Положення про Державну митну службу України : Постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2019 р. № 227. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/227-2019-%D0%BF#Text>.
12. Положення про Агентство з управління державним боргом України : Постанова Кабінету Міністрів України від 12.02.2020 р. № 127. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/127-2020-%D0%BF#Text>.
13. Положення про Державну казначейську службу України : Постанова Кабінету Міністрів України від 15.04.2015 р. № 215. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/215-2015-%D0%BF#Text>.
14. Положення про Державну службу фінансового моніторингу України : Постанова Кабінету Міністрів України від 29.07.2015 р. № 537. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-2015-%D0%BF#Text>.
15. Положення про Державну регуляторну службу України : Постанова Кабінету Міністрів України від 24.12.2014 р. № 724. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/724-2014-%D0%BF#n7>.
16. Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів : Закон України від 10.11.2015 р. № 772-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/772-19#Text>.
17. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>.
18. Про Антимонопольний комітет України : Закон України від 26.11.1993 р. № 3659-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3659-12#Text>.
19. Про Фонд державного майна України : Закон України від 09.12.2011 р. № 4107-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4107-17#Text>.
20. Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку : Постанова Кабінету Міністрів України від 03.11.2011 р. № 1063/2011. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1063/2011#Text>.
21. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 09.04.1999 р. № 586-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/586-14#Text>.